

се смаяли, когато не намѣрили никого на уговореното мѣсто. Ала глиганътъ не могълъ добръ да се скрие въ шумака, ушитъ му сѣ стърчели навънъ. Въ това врѣме, когато котката разглежда на-самъ-нататъкъ, глиганътъ нѣщо трѣпналъ съ ушитъ си. Котката помислила, че въ шумака мишка пропѣзляла, та се спуснала върху глигана и тъй го гризнала по ухото, че до сърдцето го заболѣло. Съ голѣмъ ревъ глиганътъ рип-

налъ да бѣга и бѣгайки се провикналъ: „Виновниятъ на дървото седи!“ Кучето и котката погледнали на горѣ и видѣли вълка. Вълкътъ се посрамилъ, че се показалъ такъвъ страхопѣзлю, одобрилъ се съ кучето и всѣкой мирно по дома си отишълъ.

Черни картинки (силуети).

(Кратко разяснение — за дѣца и юноши).

Нашитъ малки и по-голѣми читатели и читателки сж видѣли, навѣрно, че понѣкога нѣкои разкази и стихотворения сж илюстрирани съ съвсѣмъ черни картинки, нарисувани само съ мастило и четка, а по-нѣкой пжтъ, когато има въ тѣхъ по-тънка работа — и съ перо. Тия картинки се казватъ *силуети*. Тая дума е френска и се употрѣбява, когато искаме да кажеме, че сме видѣли като сѣнка цѣлия образъ на единъ прѣдметъ: човѣкъ, животно, дърво, кжща, планина и пр. безъ да сме видѣли подробноститъ на прѣдмета. *Силуети* виждаме най-много вечерно врѣме, особно лѣтъ, когато слънцето почти залѣзне, а мѣсеца още не се е появилъ. Тогава, като стоимъ обѣрнати срѣщу загубилото се вече слънце, всичкитъ прѣдмети, които сж прѣдъ насъ, ни се виждатъ като черни сѣнки, но ние разпознаваме пакъ добръ прѣдметитъ. По нѣкога тия черни сѣнки (наречени *силуети*) на кжщи, дървета, планини иматъ много красивъ изгледъ и ни правятъ силно впечатление, което често остава дълго врѣме въ паметъта ни. Има много художници, които си служатъ съ мастило, четка и перо, за да рисуватъ картинки, (особно картинки за дѣца и юноши), които по-нѣкога биватъ тъй живо нарисувани, щото, макаръ и да виждате прѣдъ себе си само черни фигури, вамъ ви се струва че виждате живи хора, птици, звѣрове; по-нѣкога се из-

мамвате и помислювате че тѣ се движатъ и работятъ, че тѣ се веселятъ или плачатъ: до толкова живо сж изписани!

Казахме, че има много художници-живописци, които рисуватъ такива картинки — силуети, но до сега никой не се е прославилъ толкова много съ тѣхъ, както се е прочула знаменитата руска художница Елизавета Меркурьева *Бѣмъ*. Нейнитъ картинки сж познати на цѣлъ свѣтъ и украсяватъ дѣтскитъ и юношескитъ книги у всички народи. Тя е нарисувала до сега безброй картини-силуети изъ живота на дѣцата и възрастнитъ, изъ селския и градския животъ, изъ сегашния и нѣкогашния (старъ) руски животъ. Тя сама сичинява, само съ рисунки, свои цѣли истории и приказки, весели и тжжни; а много пжти рисува картини за разказитъ на нѣкои видни руски писатели, които „Картинна галерия“ ще даде на своитъ четци.

Кого и какво най-много обича да рисува Елизавета Бѣмъ? Ако разгледате рисункитъ на художницата Бѣмъ, вие ще видите, че тя най-често рисува дѣца, било градски, било селски, разни мили момченца и момиченца, кротки и палави, весели и печални. Но най-много Бѣмъ рисува селски дѣца. Тя прѣкарва почти всѣко лѣто на село и тамъ на свобода рисува своитъ обични селенчета. Рисува ги тя, какъ тѣ играятъ на полето, какъ весело плѣскатъ